

કિંમલ ભૂ યાગી.

વીજપ્તી પત્ર.

માજી વરદાયનીના અસલ નામ જીપરથી હાલ
 વર દક્ષિણી માતા છે અને પંચખક્ષીને ઠેકાણે હાલ
 લોકો તેને પદલી કહે છે? હાલ કળીયુગ છે. તેથી માજી
 ની મુર્તિ ધાતુની છે અને પદલી ખીજડાનો ખનાવ-
 વામાં આવે છે. માજીનું સ્થાન રૂપાલ ગામમાં ગામની
 દક્ષિણ બાજુએ છે. રૂપાલ ગામમાં દોઢ હજાર વરની
 વસતી છે તેમાં જાદુગર, અને પાટીદારની સંખ્યા
 વિશેષ છે, તેથી ઉતરતા વાણિયાને ત્યાર પછી બીજી
 પરચુરણ જતની વસતી છે. એકંદર ૫૦૦૦ પાંચ
 હજાર માણસની વસતી છે. માજીનો મેળો આસોસુદી
 દને દીવસે નવ નવરાત્રી પુરાં થાયે જ ભરાય છે. નવરાત્રી
 વધતું હોય અથવા ઘટતું હોય તે પણ નવરાત્રીએ
 ભરાય છે. તેમાં દસ પંદર હજાર માણસો ભેગાં થાય છે
 અને માજીનો મહોત્સવ તથા પદલી ભરાય છે. પદલી
 જીપર આશરે ૫૦૦) માણ ધી ચડતું હશે એ ખરોખર
 ખાત્રો પુરવક છે. માજીની ધાતુની મુરતી આવડાના ઘરમાં
 છે. તે આવડો માજીનો સેવક છે.

લી. વૈદ્યશાસ્ત્રી મણિશંકર સદાશંકર દ્વિવેદી.

નહીં ખરીદો તો ખેર પણ વાંચી તો જુઓ.

	રૂ. આ. પા.	પૌરુષ
હુન્નર વણિન ભાગ પહેલો તથા બીજો	૨-૮-૦	૦-૧-૦
બ્રીટીશ વિજય	૦-૪-૦	૦-૦-૬
પહેલ ખંડન પોથી	૦-૧-૦	૦-૦-૬
દ્વિતીયા નિશ્ચય નિબંધ.	૦-૮-૦	૦-૦-૬

ગંગામાઈ માણસાંકર

માણસા કન્યાશાળાના હેડમાસ્ટર.

— * ❦ * —

નહીં વાંચો તો યસ્તાશો.

જો તમારે સફાઈ ભરેલા અને શોભાચમાન અખર
સ્ટેમ્પ કરાવવા હોય તો નીચેનું સરનામું યાદ કરો.
નમુનાનું ફોરમ મફત મોકલવામાં આવશે.

હરબજ પુરુષોત્તમ સુકલ-કઠલાલ.

જો તમારે હાંડગીનો અદ્ભુત ચિતાર જોવો હોય તો
નીચેનું પુસ્તક ખરીદ કરો.

નામાર્જુન કૃત યોગ રત્નમાળા.

ઉત્તમ કાગળ, ઉત્તમ અક્ષર, અને ઉત્તમ પૃષ્ઠા આથે
તેમાં એક હજાર કરતાં પણ વધારે બાબતોથી છપાવી બહાર
પાડવાનો વિચાર છે. શું વિચાર કરાછો ખડીઓ કલમ હાથ
લેઈ તમારું સરનામું લખી મોકલો જુઓ ૩૧)ની કીમતમાં
ફેલ્ડી અનુક્રમ વસ્તુ આવે છે. પાછળથી યસ્તાશો. પૌરુષ
સુધાં પડશે.

વેલ સાચી મણિશંકર સદાશંકર દ્વિતી

આર્ય હુબનિવાસી એ. વાલસુ. ૩ પાળ પોસ્ટ-૩૫૦૦.

૫૪૩૯

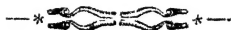
રૂપાલ ગામમાં આવેલા વડેચી માતાનો ગ્રંથ.

અથ શ્રી વરદાયની ચરિત્ર.

ખતાવનાર

વૈદ્યશાસ્ત્રી મણિશંકર સદાશંકર દ્વાવેદી
આર્ય દુઃખ નિવારણ આયુર્ધાલય મુ. રૂપાલ.

છપાવી પ્રસિધ્ધ કરનાર

વિશ્વનાથ પિતાંમ્બર યાજ્ઞિક.

સંવંધા છંદ.

વિશ્વ વિશે રહ્યાંછો વ્યાપી ગારી ગણુ લેઇ સ ગાય
સ્વ હસ્તે જગત કરીને સતોશા તમે દેવના નાય
નામ આપનું વરદાયની તે કરોછો પ્રગટ સાક્ષાત
થઇ પ્રસન્ન પોતે મન સાથે રક્તણુ કરશે હે મમ માત

સુરત.

એમ. જી. પોષ્ટવાલાના "બોદાબક્ષ" પ્રેસમાં છાપ્યું

૪૨૫૧૨૩, ૧૯૮૩,

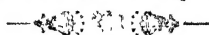

કિંમત બે આવાં.

બહેર ખખર.

આ ચોપડી કર્તા મણિશંકર સદાશંકર પાશેથી તથા વીરવનાથ પીતામ્બર યા સહ પાસેથી રોકડી કરીમતે મોકલવામાં, આવશે. કર્તાનો હકસ્વાધીન રાખ્યો છે માટે કોઈએ છપાવવી નહીં તા. ૧૯ સપ્ટેમ્બર સને ૧૮૯૩.

વિધિનાથ પિતાંબર યાજ્ઞિક બોડ શાળાના મહેતાજી.

અહેરઆત નીચે નજરતો કરો ખરા.

પાલ્લવ ગુટીકા—જમે તેવો અણર્ણીય વિકાર હશે પણ એક ઘડીમાંનાં ના થઈ જશે કરીમત કળાના ૩ ૦૥

નેનાંજલ ગુટીકા—કામ, પડળ, મુલું, તીમર વિગેરેનાં પ્રપાટા બધે નાશ કરી આંખને નીર્મળ કરી તેજને દાંધે આપે છે કી. ૩ ૦૥

વરાંતમાલિની—એ નામની ગુટીકા અત્યંત કાયદા કારક છે ગરીબ અને તાલેવરને ઉપયોગી થઈ પડે માટે ~~જે~~ કરીમત જીજ્ઞાસુ રાખી છે. અંદ્રપ્રભાકર, જીનો પ્રમેહ, ગુરુદાસ, દાવુસ્ત્રવ વિગેરેને અટકાવી કળા કરે છે. શું જોઈ રહ્યાં છે મળાવે કરીમત તોલા. ૨ ૨)

જવરાંતક—એ નામની દવા, ચાથીઓ, આંતરીઓ, હાડીઓ વિગેરે તમામ તાવને કબજે કરી દે છે. એ સિવાયની બીજી અંટલે, દાદરની દવા, ચાંદીના મલમ વિગેરે તમામ નીચેને ઠંડાણે રોકડી કરીમતે મળશે.

રુપુટ જ્યોતીસ.

જો નાગની નાનકડી ચોપડી આમારી તરફથી થોડી મુદતમાં ગુજરાતી ભાષામાં બહાર પડવાની છે તેમાં વગર ભણ્યે અહજોતાં પ્રશ્નચુકત, મુહુત જોતાં, વર્ષ ફળની સંમજીની વિગેરે બાબતથી ભરપૂર કીમત ૩ ૦ ૮ ૦ આવા અમુદ્ય પુસ્તકની કરીમત જીજ્ઞાસુ રાખી બહાર પાડવા વિચાર્યો.

વેદશાસ્ત્રી મણિશંકર સદાશંકર ત્રિવેદી.
દાંખનિવારણ આપદામય મ. રૂપાળ પોસ્ટ-રૂપાળ

અથ શ્રી વરદાયનિ ચરિત્ર પ્રારંભ

પહેલું ચરિત્ર સતયુગનું.

ગરબો ૧લો.

કળયુગનો પડછો કહું હો અંગિકા સાબળ્યો જન જન-એ રાગ
સરસ્વતિ માતને વિનવું વરદાયનિ ગણપત લાગુ પાય,
દયા કરી કરે ઝાલો વરદાયનિ જંથી ગુણ ગવાય
નારાયણની નાભી થકી વરદાયનિ અક્ષા પ્રગટ થાય,
અક્ષાના બે છોડવા વરદાયનિ સ્વાયંભુ શનરૂપા થાય.
વિષ્ણુના કક્ષથી ઉપજ્યો વરદાયનિ દુર્મદ નામે અસુર,
દેવો કોઈ હસી તાણું વરદાયનિ મદા બળથી ભરપુર.
તે અસુર ઉડ્યો આકાશમાં વરદાયનિ ગંગા જુઝી અક્ષ લોક,
રૂદ્ર, આદિત્ય, વરુણ તણે વરદાયનિ પ્રગટ્યો ધણેરો શોક.
દેવ સહિત અક્ષ લોકને વરદાયનિ માંચો ધણેરો માર,
ત્રાહે ત્રાહે મૂખે કરે વરદાયનિ કોઈ રક્ષા કરે આ વાર.
દેવ ને દાનવ બાંધીને વરદાયનિ લાગ્યો પ્રથ્વી માંચ,
હારાઅહમાં નાંખીઆ વરદાયની કાણુ કરે તેમની સદાય
અક્ષાને બાંધે માથે ટાગીયા વરદાયનિ દેવ પામે દુઃખ અપાર,
કષ્ટ પામતા દેવતા વરદાયનિ સ્તુતિ કરે જુગદાધાર.
અક્ષાની સ્તુતિ સાંભળી વરદાયનિ પ્રસન્ન થયા મહારાજ,
અક્ષા કહે હો શ્રીપતિ વરદાયનિ દુર્મદ દે દુઃખ અપાર,
માટે સદાય કરો પ્રભુ વરદાયનિ દેવી કરશે વહાર.
શ્રીપતિ કહે અક્ષ સાંભળો વરદાયનિ માંડું નહીં આસે જોર,
દેવ દુર્મદ છે મહાબર્યો વરદાયનિ કાળજી તેનું કઠોર.
માટે સ્તુતિ કરે દેવીની વરદાયનિ સદાય કરશે એ માન
સ્તુતિ રૂણીને દેવી આવશે વરદાયનિ હૈયને કરશે નિપાત.
શ્રીપતિએ મંત્ર શીખવ્યો વરદાયનિ કમળ નયનને આપ,
વિધી અતારી સ્થાને ગયા વરદાયનિ અક્ષા જપે છે જનપ,
સ્તુતિ સુણીને દેવી આવીયાં વરદાયનિ વરદાન આપવા કાજ
અક્ષા તમને પ્રસન્નધું વરદાયનિ વરદાન માગે આજ.
વરદાન આપવા આવીયા વરદાયનિ પાડયું વરદાયનિ નામ,
દેવોનું દુઃખ કાપવા વરદાયનિ પોતે ધરી છે હામ.
હસવાહની ચતુર્ભુજ વરદાયનિ શંખ કમડળ હાથ,
ત્રીમે સુદર્શન ધારીયું વરદાયનિ જ્યમાળ ચોથે હાથ.

આપું સ્વરૂપ જોઈને વરદાયનિ દેવ હરખ્યા અપાર,
 ખસા કહે જીગદીશ્વરી વરદાયનિ દૈત્ય દુઃખ દે અપાર.
 માટ હો માતૃશ્વરી વરદાયનિ કરો અમારી સહાય.
 નારાયણી દૈત્ય અરિ વરદાયનિ ખરો આશરો છે માય.
 અનુભૂતિ સૂણી દેવની વરદાયનિ પ્રસન્ન થયાં પછી માત,
 દેવોનું રક્ષણ કરી વરદાયનિ દૈત્યનો કફ નિપાત.
 દાંડિકારણ્ય ક્ષેત્રમાં વરદાયનિ દુર્ભેદનો વાસ જ્યાંય,
 પોતે જગદંબા આવિયાં વરદાયનિ દૈત્યની સનમુખ ત્યાય.
 દેવીએ રૂપ પ્રકાશીયુ વરદાયનિ દેવનું કરવા કામ,
 અગતી જકિતી પેદા કરી વરદાયનિ તેનાં સૂચુજ્જે નામ
 રૂપાણિ ભકુડીયી થઈ વરદાયનિ ત્રિનેત્રા નેત્રથી જાણ
 કંપાળથી થઈ કાળીકા વરદાયનિ હોઠથી હોંગળાજ પ્રમાણ.
 દત્ત થયી રકત દત્તિકા વરદાયનિ જીભથી સરસવતિ માત,
 કઠ થકી નળ કુમરિ વરદાયનિ સ્તનથી ગુલ્મશ્વરી જાત,
 ઠક્ષથી અગ્રજા કિપજ્યાં વરદાયનિ દાંડિકા હાથથી અનુપ,
 આંગળીથી થયા અંગિકા વરદાયનિ એમ થયો અતિ રૂપ.
 નવ કોટી શક્તી મળી વરદાયનિ દુર્ભેદ સાથે માંડયું ચુદ્ધ,
 વાહન આયુધ ગુજ્જ્યાં વરદાયનિ રૂપ કળા અતિ પુદ્ધ.
 ભગવતી રૂપ ભૈરવી થઈ વરદાયનિ ચક્ર તે લીધું હાથ,
 હંસ ઉપર આપે ચઢી વરદાયનિ કંપ્યો અસુરનો સાથ.
 દોડ દેઈ ચક્ર મારીયું વરદાયનિ પડ્યા અસુર કાણુ માંય,
 દુર્ગદતે પાળે કર્ણ વરદાયનિ જયજય થઈ રહ્યો ત્યાય.
 શ્વનાએ સ્તુતી કરી વરદાયનિ વર્ષો જયજયકાર,
 દેવ નકળા સુખ પામીઆ વરદાયનિ અંબાને આધાર.
 આદિ ચરીત્ર એમ આગરું વરદાયનિ ગાય શીખે તરતાર,
 ઈન્દ્રા પુરી એની કરે વરદાયનિ નોધારાના આધાર.
 મણિનાત્ર મેવક તાહરો વરદાયનિ વિતારો ભવ પાર.
 ઇતિશ્રી વરદાયનિ પ્રથમ ચરિત્ર સંપૂર્ણ.

ત્રેતાયુગનું ચરિત્ર.

અથ શ્રી દ્વાતિ ચરિત્ર પ્રારંભ

સરંભા ૨ જો.

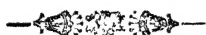
આગળેથી આપે માત જોવાને જઈએ—એ રાગ.
 નકીના પુત્ર મણિ, ઈન્દ્ર સુદક્ષણા, આણે દાસે વેશર,

(૫)

સુધધુધ વાળા નારાયણીનું નામ લેતાં પાપી પાવન થાયરે,
 સરસ્વતિનું રમરણ કરેથી ભવના બંધન બગ—જય વરદાયનિ.
 બીજું ચરિત્ર કહું માત તાણું, ને હૈએ હરખ આપાર રે,
 ત્રેતા યુગમાં જે બન્યું, તેનો કરે વિસ્તાર—જય વરદાયનિ મા,
 અવધપુરના રાય દશરથ, તેના પુત્ર શ્રીરામ રે,
 દાનવ કુળનો પ્રલય કરવા, પ્રગટ થયા તે ધામ—જય
 પિતાતાણું વચન પાળવા, પોતે નીકળ્યા વન રે,
 દિક્કારણ્ય ક્ષેત્રમાં આવ્યા, મનમાં થતા મગન—જય
 ટ્રાંગી રૂપીને આશ્રમે આવી, રૂપીને લાગ્યા પાય રે,
 બ્રહ્મ જ્ઞાની પ્રસન્ન થયા પછે, બોલ્યા મુખે ત્યાય—જય
 રૂપી કહે રઘુરાયને તમે, સાંભળો જગતાય રે,
 આ ક્ષેત્રમાં વરદાયનિ છે, તેમનો ઘણો મહેમાય—જય
 માટે આતો માણ પાસે, પ્રસન્ન થશે વરદાઈ રે,
 મનના મનોરથ પુરણ કરશે, એવા છે સુખદાઈ—જય
 રૂપી સાથે આવ્યા પોતે, હૈએ હરખ ન ગાય રે,
 માણની સન્મુખ આવીને પોતે લાગ્યા પાય—જય
 પાયેલાગી મુનિ કરી, ત્યારે પ્રસન્ન થયાં વરદાઈ રે,
 વચન આપુ મુજ તણું ને, મારા કરીને થાય—જય
 રઘુનીર કહે વરદાયનિ મા, શું માયું તમ પાસ રે,
 કૃપા કરીને આપો મૂઝને, હું છું તમારો દાસ—જય
 દેવાએ ત્યા પ્રસન્ન થઈને, છાતી સાથે દબાવ્યા રે,
 પુષ્પતી ત્યા વૃદ્ધી થઈને, આકાશ દેવ આવ્યા—જય
 ખુશી થઈ માતાજીએ ત્યા, વ્યાસ આવ્યુ આણ રે,
 દેવી બક્ત હશે ખરો પણ અસ્ત્રથી તજશે પ્રાણ—જય
 માણનું વચન માથે ચઢાવી, રઘુનિર ત્યાથી આવ્યારે,
 ફરતા ફરતા રઘુપતિ પોતે, લંકા મધ્યે આવ્યા—જય
 લંકામાં આવી યુદ્ધ પધું રાવણ સાથે જ્યાંય રે,
 દાનવની તો જીત થઈ, રઘુવિર દાર્યા લાય—જય
 રામને લાં રમરણ આવ્યું, વરદાયનિનું આણ રે,
 અસ્ત્ર કાઢી મેલ્યું તતક્ષણ, રાવણ તજ્યો પ્રાણ—જય
 રાવણ દેવી બક્ત હતો પણ, દેવનું કરવા કામ રે,
 વરદાયનિના અસ્ત્રે કરીને, પામ્યો લાં સ્વધામ—જય
 બીજું ચરિત્ર કહું માતાનું, જે માથે સુણે માત રે,
 વરદાયનિ પ્રસન્ન થઈને આપે સુખ સંતાન—જય

રૂપાણ ગામનો વાસી હું ને, શંકર કેરો તન રે,
મણિશંકર આહાણુ ઝોદીય, ગાણ ઉપર મન—જય૦
વિશ્વનાથ પિતામ્બર જની, સેવક માણ ધારો રે;
દયા કરી દીન ઉપર અંબે, પ્રગત થવા વિચારો—જય૦
ઈતિશ્રી વરદાયનિ દ્વાનિય ચરીત્ર સંપૂર્ણ,

અથ ત્રિજું ચરિત્ર દ્વાપરયુગનું પ્રારંભ

ગરબો ૩ જો.

જૂગ દેવા જશ ગાઉં છું મહાકાળો રે—એ રાગ,
ગણુપતીને પાંચે પડુ વરદાયનિ રે લક્ષ્મી વર કરને સદાય રે,
સુખદાયનિ રે.

ત્રીજું ચરીત્ર કહું માન તાણું વંદનનિ રે દ્વાપરયુગનો મહિમાયરે—સુ.
ધતરાષ્ટ્ર પાંડુ વિદુરજી વરદાયનિ મળ્યું પાડુ રતને રાજ રે—સુખ૦
ધતરાષ્ટ્રને સુત સૌ થયા વ૦ ગયા પાંડુ યાત્રા કાજ રે—સુખ૦
જાં તેને પુત્ર પાંચ થયા વ૦ જાણી કારવે વાત રે—સુખદા૦
દુર્યોધન ગાદી મેઠો વ૦ મુવા વિદેશ પાંડવ તાંત રે—સુખ૦
રાજ ન આપ્યું દુર્યોધનને વ૦ પાંડવ કાઢ્યા વનવાસ રે—સુખ૦
ખાર વરસ વનમાં જવું વ૦ રહેવું ગુપ્ત વરસ એક વાસ રે—સુખ૦
પાંડવ ચાલ્યા વન વિંધ વ૦ એમ વીંધા વરસ દાદસરે—સુખ૦
સરસ્વતી તિરે આવીયા વ૦ દવે જવુ છે દક્ષિણ દેશ રે—સુખ૦
પાય બંધુ બેઠા સભા ભરી વ૦ દવે ગુપ્ત રહીશું કેમ રે—સુખ૦
એવામાં નારદ આવીયા વ૦ સૌ બેઠા કુશળ ખેમ રે—સુખ૦
નારદ વાણી બોલીઆ વ૦ તમે સાંભળો પાડુ તન રે—સુખ૦
ઉપાસના કરો દેવની વ૦ તેથી તમને થાશે પ્રસન્ન રે—સુખ૦
ચાલો મમ સાથે બનવાવું વ૦ કાંઈ ઉપાય બતાવે એજ રે—સુખ૦
સેવા કરતા રૂપી તણી વ૦ જણા પ્રસન્ન થયા બ્રહ્મ લેજ રે—સુખ૦
ગાળને સ્થાનક આપીને વ૦ ધાગી રતુતિ કરે બ્રાહ્મ પાંચ રે—સુખ૦
પ્રસન્ન થઈ સમ ઉપરે વ૦ તમને નહિં આનંદ અન્ય રે—સુખ૦
માગ માગ્યા મહિમાને વ૦ આપુ મનવાનિજીવ રૂપા આજ રે—સુ.
પાંડવ વાણી બોલીઆ વ૦ કરો કરણા મમમને દેશ રે—સુખ૦
નારદ વાણી બોલીઆ વ૦ કરો કરણા મમમને દેશ રે—સુખ૦

(૭)

પટકુળ આખ્યાં પાંચને વ૦ જોનો મહિમા અપરમપાર રે—સુખ૦
 શિવ પ્રહા ને વિજયું તે વ૦ નવ જાણે બેદ લગાર રે—સુખ૦
 શણગાર જિતારી અગથી વ૦ પહેરી લીધા પટકુળ રે—સુખ૦
 રૂપ બાલીયું તરત સાં વ૦ નવ ઓળખે કાઈ સુર રે—સુખ૦
 વૃદ્ધોદર વાળી બોલીઓ વ૦ હવે આજા દો ગમ નાતરે—સુખ૦
 એક હાર આખ્યો અતિ હેતથી વ૦ પછી ગાળી જાણે વાતરે—સુખ૦
 જ્યમલ નામે જુદો છે વ૦ તે સુદ કરશે તમ સાથ રે—સુખ૦
 તે વેળા હાર પહેરી તમે વ૦ કરવું જ્યમલની ધાત રે—સુખ૦
 પાએ પડી પાંડવ ચાલીઆ વ૦ ટેક રાખી માની સાથ રે—સુખ૦
 રાજ્ય મળે પચાલી કરીશુ વ૦ માટે કરું માજી સહાય રે—સુખ૦
 પાંડવ પોતે પરવડે વ૦ આવ્યા પેરાટપુર હદ માંય રે—સુખ૦
 આજુબાજુ, હથિયાર, પટકુળ ને વ૦ મેળા વૃદ્ધની માંય રે—સુખ૦
 પેરાટપુર વસ્યા પછી વ૦ વિગે સંવતસર એક રે—સુખ૦
 જ્યમલ આળે શોધ કરતા વ૦ પેરાટ નગરમાં છેક રે—સુખ૦
 જોધો માગે સુદ કરવા વ૦ પેરાટે જાણી વાત રે—સુખ૦
 બીમે જઈ અકચુર રૂંધે વ૦ ગઈ હસ્થિનાપુર વાતરે—સુખ૦
 પણ વર્ષ પુરાં થઈ રહ્યાં વ૦ પાંડવ ગાળ્યા નિજ દેશ રે—સુખ૦
 પટકુળ જિતારી અગથી વ૦ જુનાં પહેરવી દીસે સુખ વેશ રે—સુખ૦
 આદી સ્વરૂપથી ઓળીઆ વ૦ ગયા હસ્થિનાપુર ગાથ રે—સુખ૦
 કોરવ ઉપર કેર કરી વ૦ જીસા પાંચે સાંધ રે—સુખ૦
 રાજ ચક્રાવ્યું રૂઢી રીતથી વ૦ પછી આવ્યા નારદ મુન્ય રે—સુખ૦
 વાત કરતાં દેવી માબર્યાં વ૦ પાડવે થયા મન શુન્ય રે—સુખ૦
 નારદ સાથે પાંડવો વ૦ આવ્યા દેવી સ્થાનક બાંધ રે—સુખ૦
 પચાલી કરી પાંચે મલી વ૦ મૂર્તિ પધરાવી સાંધ રે—સુખ૦
 દેવી સ્થાપન ત્યારથી વ૦ તે પહેલા હતા સાક્ષાત રે—સુખ૦
 પચાલી કરી માનાની વ૦ ગણિમય પ્રતિમા ખમ્બીતરે—સુખ૦
 પાંડવ સીધાઆ નિજ પુરમાં વ૦ પછી થઈ છે લીલા લહેર રે—સુખ૦
 ગાય સીંખે ને માંખળે વ૦ કરે તેના ઉપર મહેર રે—સુખ૦
 મણિમાલ સેવક તાલરો વ૦ જુને તજર રાખી હેમરે—સુખ૦
 શણગારી દયા કરે વ૦ સેા રાખે કુળ જામ રે—સુખ૦

(૮)

અથ અનુય્ય અરિત્ર કળીયુગનું મારંલ.

ગરબા ૪ થા.

સાડ સાડ રે મુરત શેઠેર મુળર્ધ અલખેલી—એ રાગ

શ્રી માતા સરસ્વતિને પ્રેમે લાગું પાય રે,
અવિચળ વાણી આપ જેવામા ગુણુ તમારા ગવાય-વડેચી અલખેલી
નામે નર છે મિથપુર પાટણ, કરણ રાય રાજન રે,
અતિ નામાકિત સ્વરૂપ મય, સિદ્ધરાજ તેહને તાંન—વડેચી.
નાનો બાળક મુકી પડીઆ, કરામરાયને કર્મ રે,
સ્ત્રી તે તેનું રાજ્ય ચલાવે, સેના બળના ભર્મ—વડેચી.
બાળક નાનો મોટો થયોને, વર્ષ થયાં દશ બાર રે,
રાજમાતા દેશાટન કરવા, ચાલી દેશ મોબર—વડેચી
માતા અંબા શામળાજી, કાળિકા નર્મદા તિર રે,
વિશ્વામિત્રી મહી આળંગી, આવ્યા સાબર નીર—વડેચી.
વિરમગામ આવ્યા પછી, જૂનાગઢ જવા વળીઆરે,
તેવામાં સિદ્ધરાજને ત્યાં નવા રામાચાર મળીઆ—વડેચી.
દેશ માળવા ધાન નગરી, યશોવર્મા રાજન રે,
દેશ લેવા ગુજરાતજ આવ્યો, આચું વજરે ધન—વડેચી.
નજરાણુ આપીન વજરે, પાછો વાળ્યો પ્રીતે રે,
ખબર મીનજદેવીને કહેવા, ખીચી મોકલ્યો ભીને—વડેચી.
વાત સાંભળી સિધરાજે ને, કોપે બરાણી કાય રે,
તલવાર, કટારી, ધનુષ્ય બાણુ તે, લેઈને ઉડીઆ રાય—વડેચી.
સિધરાજ તાણું સ્વરૂપ દેખી, માતાએ નિરલાવી રે,
હશે બાઈ તું નાનો છે એમ, અવળી બુદ્ધિ બતાવી—વડેચી.
સિદ્ધરાજ કહે જો કેસરી નાનો, મોટા ગબને પછાડે રે,
નાના વિંછી ડશ કરે તો, મોટા પૂમો પાડે—વડેચી.
જળનો લોટો લાવી તેણે, કામજ કવં ઠાધું રે,
જમણે હાથે પાણી લેઈને, પણ ત્યાં પોતે લીધું—વડેચી.
યશોવર્માને સિક્ષા કહું હું. પીછા પાણી બ્યારે રે,
અન્નજ ક્યારે ખાવું મારે, શિક્ષા કહું હું ત્યારે—વડેચી.
હા કહી માએ હાથજ ઝાલ્યો, દીકરા આથું મોતે રે,
સેના એવી જખરી તું કયાં, આવે એને તોલે—વડેચી.
દેશાટન પડતું મુકીને, ચાલ્યો પાટણ પુર રે,
ગાંધી પંદર કર્મ—એના માથે મર—વડેચી.

દાંડિકારકપમાં આવી મૂકામ કાઢેા બેશ રે,
 સેના ત્યાં સેનાર કાઢેા. ન્યુન ન રાખી લેશ—વડેચી.
 એક દીવસ એમ વડી ગયો, ત્યાં થયો ખીજો અપવાસ રે,
 સેના ત્યાં ભૂખી માતાને પડીઓ મનમા ત્રાસ—વડેચી.
 રાત સમે સૌ સના સૂતી ધાર્યો મન વિવેક રે,
 બાળક બુદ્ધિ રાખની તે નથી હાડતો ટેક—વડેચી.
 મેનાની પશ્ચિમ બાજુએ દેવિ દેવળ દામે રે
 ગિખર સેનાનું બોંય પડ્યું છે જીજીયું અતિશે,—વડેચી.
 એવામા એક ખેડ થયો, સિદ્ધરાજ થયો છે ખેડો રે
 રથ સુંદર છે બાનુ જોયા દેવળ મધ્યે પેડો—વડેચી.
 આ જાતકથી નાડગીઆ છે વિરતણો મહા વિર રે,
 રથની સાથે મંડપમાં તે, પેડો ધરી મન ધીર—વડેચી.
 આગવ જાતા કાઠ નવ બાળુ, પતિજ મનમાં આવી રે,
 વિચાર મન સાથે કર્યો જો, દેવી છે કોષ ચહાવી—વડેચી.
 માની પાસે જઈને તેણે, માટી કહી છે વાત રે,
 બે માટે અપવાસ થયા છે, તને કરીશું સાત—વડેચી.
 ટેક રાખી દેવીની કિપર, સૂતાં રવખનું થયું રે,
 શુ સૂતો પાટણ પતિલ્યા, બળ તારું કયા ગયું—વડેચી.
 છાણ તણો કર કોટ અને વળી, માટીનો રાજન રે,
 સુસ્તક તેનું બિગડી, કર ભાવતુ બોજન—વડેચી.
 અબકીને ઝટ જાગી હકો માતાને કહી વાત રે,
 જાગી સેના છાણ માટીનો, કોટ કર્યો પરભાત—વડેચી.
 રાજ કાઢેા માટીનો, ઝટ સુસ્તક નાખ્યું કાપી રે,
 જમ્યો રાજ સેના ને, જમવાની રજ આપી—વડેચી.
 નવરાત્રી ખેડો ત્યાં પોતે, પ્રસન્ન થયાં છે માય રે,
 આશિર્વાદ લેઈને રાજ. યુધ કરવાને જાગ રે—વડેચી.
 પાંચ દીવસે આવ્યો નગરમા સદેશો ત્યાં કહાવ્યો રે,
 સેના સાથે ધાગપતી પાણુ યુધ કરવાને આવ્યો—વડેચી.
 આમાઆમી યુધ કરે છે, સેના ગયની સાથે રે,
 દેવ દેવી પીર પ્રેમજર, આતો હિમા આમશે—વડેચી.
 પ્રધાન ધારાપતિનો તેણે, ખડગ હાથમાં ધરિયું રે,
 હરિયપર અડીને પોતે, સિદ્ધરાજ પર વાપર્યું—વડેચી.
 ધાર પડ્યો સિદ્ધરાજની કિપર, ચડી અતિશે રીસ રે,
 ખડગ અલી હંદીયું માં, પ્રધાન રે શીશ—વડેચી.

નાડી સેના પૂરતી મળ્યે રામે દીધા દરવાજા રે,
કોટ કાંગરા તોડે છે, પાટણ પતિના મલ તાજા—વડેચી.

ખાર વરસ ત્યાં યુદ્ધ કરીને, દેશને તામે કીધો રે,
ધારાનગરને લુટાવ્યું, રાગને પકડી લીધો—વડેચી.

ત્યાંથી આવ્યો પાટણમાં, વધાવ્યો આનંદભર રે,
ધારાપતિને કેડમાં નાખ્યો, થઈ છે લીલા લેહેર—વડેચી.

જીર્ણ થયું દેવળ માતાનું, નવું બનાવ્યું ખેશ રે,
સોનીન મુર્તિ સોનાની તે, દીસે બાળે વેસ—વડેચી.

દેવી પરાક્રમ અટપટા છે, જે કામ ચિત ધરી ગામે રે,
મનવાચ્છીન કળ પામીને, છેવટે વેક્રંત જશે—વડેચી.

રૂપાલ ગામનો વાશી હું ને દેવી તન મન ધન રે,
ગરબો ગાયો ખીતેથી, માજીના ઉપર મન—વડેચી.

ઈતિશ્રી વરદાયનિ ચતુર્થ ચરિત્ર સપુર્ણ.

નવરાત્રીની શોભાના પદ્ધતિના

ગરબો પ મો.

રાગ સોળકીના ગરબાનો.

પ્રથમ આરાધું ઉમ્યા ઈશ, મને સહાય કરજે જીગદીશ રે.

સુખદર્શ પદ્ધતિ માત.

ઉમા સુતના પાએ લાગું, દેવી સરસ્વતિને હું આરાધું રે—સુ.

રૂડી ગુણવંતી ગુજરાત, તેના જીજ્ઞા ઠરાવ્યા છે સાત રે—શુ.

પહેલો જીજ્ઞા વડોદરા બહુ, રાજ સુંદીર શીયાજીરાવ તણું રે—શુ.

એના ચાર પ્રાંત કર્યા સહી, કડી તામામાં કલોલ રહી રે—સુ.

તેના તામે ગામ રૂપાલ મણી છે, જેને માથે માત વડેચી ધણી છે રે—શુ.

બાળી બહુચરાને અંબિકા જેમ, કાળી કાળીકાને વડેચી તેમ રે—શુ.

માત્રી શોભા શી મુખે વખાણું, જોઈ નવરાત્રીનું ટાણું રે—શુ.

દેવી દર્શનથી હૃદય ધણી ધાય, આઠ દીન આનંદમાં જાય રે—શુ.

પ્રથમ પદ્ધતિ આઠમતી જે ધાય તેતો બોરીજ માતાએ જાય રે—શુ.

વેણા આઠમતી ઉત્તમ ધર્મ, ફરી આઠો ચોકાગીમાં મળે રે—શુ.

પહેલો મંડપમાં આનંદ ધાય, એમ આઠમતો દીન વહી જાય રે—શુ.

મોમનું સવાર ધણું જાય રે, સોડ જાગીને ઉઠી આ ત્યારે રે—શુ.

દાતણ પાણીને સ્નાન કરી લીધાં, પહે નોમનાં પારણાં કીધારે—શુ.
 પહેર દીવસ ચઢીયો જ્યારે, સવ મખી નીકળી ઘર બહારે—શુ.
 ધીના દીવા શ્રીફળ લેઈ લાયે, કઈએ લીધા જવેરા માયેરે—શુખ.
 સહ સાથે મળી ગીત ગાય, પેલા જવેરા નાંખવાને જાયેરે—શુ.
 માનું સરેવર ભર્યુંજે જ્યાંહે, જય જોલાની નાંખીયા તે માહિરે—શુ.
 સૌ દર્શન કરીને ચેર જાય, એમ અડધો દીવસ વહી જાયેરે—શુ.
 બાર પગસાનો અમલ થાય મુખી ઘેરથી ચોરે જાયેરે—શુ.
 પછી દવાવદાર દેડ લાવે, પછી પડવાને ખીજો વડાવેરે—શુ.
 મોટે માઠ લાવી નાંખીએ એ પેર, પછી દેડ ગયા પાતાને ઘેરે—શુ.
 દેડ ગયા ને સતાર જગ્યા, ત્યારે બાર હોપર વાણ વાગ્યા રે—શુ.
 કાઈ કાઈને સંદેશો ન કડાવે, ખભે કાઢાને સુતાર આવે રે—શુ.
 આવ્યા સતારને પછી ધડાય, માતા મંડપમાં શુ થાય રે—સખ.
 જૂની પલ્લીનો ડેળ કેવા કીર્તિ, ગીરી લાકડાંને મેર રહેવા દીધો
 જૂનો મેર નવી પલ્લીમાં આવે, તેથી સુતાર પામે મોકલારેરે—શુ.
 પછી દવન ચાલતો કરે, માનું યાન રહેમાં ઘેરે—શુખદાહ.
 હવે ગામની જે હિજળી વણ, તેણે મંડળી બાધી તણ રે—શુ.
 રામ ચડ્યા રાવણપર જેમ, જાય ખીજને તેડવા તેમ રે—શુખ,
 એ મંડળી ભેગી થઈ જ્યારે જય ત્રીજને તેડવા ત્યારેરે—શુખ.
 તણ મંડળી ભેગી થઈ જ્યારે જય જોલાની અખેની ત્યારે—સુ.
 લાંબા રવરથી આપે છે માને માન, પછી કરવા માટે ગાતરે—સુ.
 મ મલ્લોક સહ તૈયાર થાય, પછી મંડળી ભેગા જાયેરે—સુ.
 નાનાં બાલક સજીને સહ આવ્યાં, માંહે સુખ જોગવે દીક્ષાભાવ્યારે—શુ.
 મોટી વાર પુરુષ અજમેલા, જાણે ગુરુ ગોરખના ચેલારે—શુ.
 જુવાનીમાં નમ્રતા તજેલી, તેણે વાકી પાધડીએ મેલીરે—સુ.
 મુજ મરડે ને અગ સામુ જૂએ, હાય સોટી રમાલે મુખલૂએરે—સુ.
 વૃદ્ધ તરના ઉડાપણે દદગાલી, જોઈ જુવાન સામું ને લેછે તાલીરે—સુ.
 મધુર નારીયોનાં જુયમળયાં જાત્રાં, ગાય પુઠે આગતવાગે વાગારે—શુ.
 રામ દોલ પડધમ બહુવાજે, ઝીણા ખીજોલના સ્વર ગાજેરે—સુ.
 મંડળી તણ શિપાધ વણેરા, તેના દેખાય અદ્ભૂત ચહેરા—સુ.
 મરદાસી પોલીસ માહે જૂદી, જેના ઘોડા રજા છે કુદારે—સુ.
 નામના નામના હોર પર જાણી, જાણ નિશાન કેએ કરમાંહીરે—

જય બોલાવી અવાજ કીધો, માતા નામનો ડંકો દીધોરે—શુ.
 જય બોલાવી અંબેની જયારે, બેધી મડળી ચાલી ત્યારે—શુ.
 ઘણા લોક પરગામથી આવે, ઘણા હરે હરે દીલભાવેરે—શુ.
 અમળ્યાને તો ગમ નવ પડે, મારે ડાહ્યો તે માહે આથડેરે—શુ.
 આ શું પલ્લી અત્યારે બરાશે, કે શું એન્ય સુદ્ધ કરવાને જાશેરે—શુ.
 એમ મનશું વિચાર કરે શુદ્ધ, બેનકે પાક રહ્યો દીગ મૂઢેરે—શુ.
 આવી અહલૂત મંડલી કેવી, જાને, લીલાહલીના સંઘનેવીરે—શુ.
 સકે જાંઝર હાથમા ઝાલે, પછી ગળા ગાતા ચાલેરે—શુ.
 માહે અખીલ યુદ્ધાલ્લ ઉડે જયારે, ઘણા લોક પછી થાય છે ત્યારે—શુ.
 ગાતા વાજતાં ગામ બહાર જાય, મંડિતે હૈયા પરખ નમાયરે—શુ.
 ગામ બહારની શોભા સારી, ઘણા ગામથી આવ્યાં નરનારીરે—શુ.
 માનો મંડપ આવ્યો જયાંહી, બેઠા વાણિયા દુકાનો માંડીત્યાહીરે—શુ.
 રવાજોતો બીડળહુ થાય, કાચુ પોચુ તો ચમદાઇ જાયરે—શુ.
 ઘણી જાગે રૂડાં ગીત ગારે વરનાંજે મંડલી આવેરે—શુ.
 જય બોલવી ડંકો બગલવી, નાચુ શીખરે ધજાઓ ચડાવીરે—શુ.
 પછી દર્શન કર્યા રૂડી રીત, સહુ પેમદા ગાય ત્યાં ગીતરે—શુ.
 કેક હવન થાય ત્યાં બેઠા, કોંક બગીચામાં જઈ પેહારે—શુ.
 કેક સરોવરમાં જઈ નદાય, કેક મંડપ બહાર જઈ ગાયરે—શુ.
 કેક લહે વહેને યુગ પાડે, માગી ધક્કા શિપાઈ બાહર કાઢેરે—શુ.
 એમ કરતાં દીવસ બેઠો મેર, સંકે વળયું પોતાને ઘેરરે—શુ.
 શુતાર પલ્લી ધડી રહ્યા જયારે, સકે ગયા પોતાને ઘેર ત્યારેરે—શુ.
 પછી હજમ ચિંતા ધરાવે, લેઈ સોટા મોટા માઢમાં આવેરે—શુ.
 બાધી સોટાને વેઠ ઉતારે, પછી કુંભાર કુંડાલાવેરે—શુ.
 માળી માંડીઓ લેકને ત્યાં આવે, પચોળી ત્યાં ખીચડો બનાવેરે—શુ.
 વહોરો લાવ્યો કપાશીઆ જ્યાંય, બેગી ઢોલ ત્યાંયુરે—શુ.
 ત્રણ મંડળીની માંડવી ત્રણ, તેમાં ગાયછે ઉળ્લી મળુરે—શુ.
 ગરબો ગાયને વાગેછે તાળી, હાંડી, ગલાસ ચંદની માળીરે—શુ.
 ઘણા હરખે પછાડે માહે આણું, ધમકારથી ધુળતી ધહરે—શુ.
 લોક બરાણુ ધહરે દાડી, માગ મળેન ઉભી પાદીરે—શુ.
 હરે ચોરને સાધુમર માંડી, હમ, હુમ્મ્યાને સાધુજન ત્યાંયરે—શુ.
 કેક દર્શન કરવા આવે, એક ચોરી કરવાનું ત્યાંયરે—શુ.

સરકારનો બંદોબસ્ત જાણો, તેથી લોકનો રહે મલાજોરે—શુ.
 એમ કરતાં થઇ છે મધ્ય રાત, ત્યાર પછી શી નીપજી વાતરે—શુ.
 પેસો ખીચડા ચડી રહ્યો જ્યારે મધ્યરાત્રીએ પ્રગટયાં ત્યારેરે—શુ.
 કરી પૂજાને આરતી વિવેકે, કરી પ્રકળા મત ધરી ટેકરે—શુ.
 પછી ધીનાં કુલ્લાં ત્યાં લાવે, શ્રી અંગેની જ્યારે મોલાવેરે—શુ.
 પેસા હાથમે મોટા જે જડયા, તેમાં ધમ આર કપર ચડાવે—શુ.
 એક કુલ્યુ ઉપડ્યું જે જાણે, છાતી સરખાં લાગવી આયરે—શુ.
 પેસા કુલ્લાંનું કામ મનુ નાખે, કરી ઉચાં ને ની દોળી દીધુરે—શુ.
 પછી બોંચ જિતરીયાં જરવારે, પાંચ જણે કાપાડ્યા ત્યાહેરે—શુ.
 પુરે પ્રેમના બહુ ગીત ગાય, મોટી મોટા માઠ બદાર જોયરે—શુ.
 દેવી બકનોની મડગી કરે, માંહે જાણે જાણે કરે રે—શુ.
 આજ ધીનાં રમે છે જેમ, દ્વાગણ પુનમ રમે છે તેમરે—શુ.
 ધણી બીડતેથી માર્ગ નવ જડે તેથી પાંશરા માણસેમા શેરે—શુ.
 અંગ ચોપડાં તેથી લોક ડરે, ઝટ જવાનો રસ્તો કરેરે—શુ.
 જ્યારે જોડે ને જોડે જાણે માંહે ધીના લોહ વાગેરે—શુ.
 મોસ અશાડમાં મેહ જેમ પડે, એમ ધી માતાજીને ચેરે—શુ.
 ધણી વૃદ્ધીમાં જેવી વિજળી, ધણી ધીમાં છે પલ્લી તેથીરે—શુ.
 ત્યાંથી ઉપડ્યાં પલ્લી માત, જે જગતજનની વિખ્યાતરે—શુ.
 પછી શુકલાં નાઠાએ આવ્યાં, ધણી ધીએ માજીને તપાવ્યારે—શુ.
 ત્યાર પછી વ્યાસાંના માઠે આવે, ત્યાં શ્રીજી અગવાને લાવેરે—શુ.
 ધણી લોકે ત્યાં શ્રીજી અગવાં, પછી તરવાડીઆંને માઠ આવ્યાં—શુ.
 ત્યાં કુલ્લાંની શી ગણતરી, માટી ધીની ગદીઓ, જરીરે—શુ.
 મોટી ધદીતો ઉંચી નવ થાય, ત્યારે બોંચપર દોળી દેવાયરે—શુ.
 બાઠવાડે રાજ વાડે સિધાવ્યાં, ત્યાં ધર્મને ચોકરીમા આવ્યારે—શુ.
 બહુ હાથે વધાવ્યાં છે માત, જોડ્યો કુકડોને પહોર રહીરાતરે—શુ.
 ત્યાંથી રામજી મદિરે આવે, ત્યાં ધી ધણી માને અગવેરે—શુ.
 ત્યાંથી પ્રવેશ આસા માજે, પછી વાણીઆ પગે લાગેરે—શુ.
 ત્યાંથી માંડ સાને માઠે આવ્યાં, જોડી આંતની નીચે મોલાવ્યારે—શુ.
 ચરે જરેજા ત્યાંનો ન દાવે, તેથી તપલે ધી અગવેરે—શુ.
 ઉપડ્યાં ત્યાંથી આરે કરે, ત્યાં શુકા વિજ મુકામ થાયરે—શુ.
 વિજ મુકામ નથી દેજા આજી, રજા વિજેલ મુકામ માંડીરે—શુ.

જોએ મળી ઉપાડ્યાં આવાર, પછી ગયાં પોને ગામ બહારરે—શુ.
 વખત રહ્યો છે રાત થડીપાંચ, ગયાં ધોધચુવાણે જોવા સાયરે—શુ.
 નારી હર્ષિત કરીને ઘેર ગઈ, મોટા મેદાનમાં પલ્લી ઉઠી રહીરે—શુ.
 થશે ખાર માસમાં જે બીના, તે હરેશે ચુવાણ સહ લીધારે—શુ.
 પ્રીછ્યો પારને વાત સહ બાણી, પછી પાસું ધોધાને પાણીરે—શુ.
 તાપડોળ ત્યાંથી ઉપડ્યાં માતા, આવયા મંડપમાં સુખદાતારે—શુ.
 મન મોહું મંડપમાં આવ્યાં, બહુ બકતો ને દીલ બાળ્યારે—શુ.
 રહ્યાં સનમુખ દેવીની જ્યાહી, પોને પ્રથ દિશાની માહીરે—શુ.
 રાત રહે છે ત્રણ થી ત્યારે, પણ હરેશે રતિબળે આત્યારે—શુ.
 જ્ય મોક્ષાવી સરોવરે જાય, ધુળે લગડાં માંહે કંઈક નવાયરે—શુ.
 માતા સાચુ પારખું જે બે, વસા ધીમાં બાળીને ધોળારે—શુ.
 રનાન કરીને રોમાર થયા, વશન કરવા માછને સ્થાન ગયા રે—શુ.
 પુખ કરવા વખત જ્યારે થાય, સા માછને મંડપે બંધરે—શુ.
 રક્ષા કરજો અહો મુજ માતા, ગાઓ શેવકને શુભસાદરે—શુ.
 આરે, પછે પુખ કરી ત્યાં, સોગયું પોતાનું ધર જ્યાંયરે—શુ.
 જોખન ઊંચ થકી કર્મક થયા, ઘેર જતે વાત કાંધી ગયારે—શુ.
 માનું પ્રાણ પારખું જે, કાર્ત્ત દહારે રોગ જેનું ન મરું રે—શુ.
 દશરાત્રું સવાર થયું જ્યારે, લોક જગીને હીચા ત્યારે—શુ.
 ગામ પાછલ ધારા દીધી, જલાણ ત્યાં મંડી કીધારે—શુ.
 કંઈક દુઃખીઆનાં દુઃખ નાખ્યાં કાપી, કર્મક આંધળાને આંખ—

માએ આપીરે—શુ.

કંઈક નિર્જન લજેશરી કીધાં, કંઈના કાઠરાને મા ખુચી લીધારે—શુ.
 હવે કપોને માત મારે પાત, એકવાર હર્ષિત હો આયરે—શુ.
 મણિલાલ શેવક માત બાણી, કાપો દુઃખ માતા દયા આણીરે—શુ.
 વિશ્વનાથ શેવક છે તમારો, માછ મનને વિશે ધારેરે—શુ.
 માત વડેચીના મુજ ગાયે, તેરો અનિત શુભીઓ ધારેરે—શુ.

ઈતિ શ્રી વરદાચનીની પલ્લીની શોભાનો ગરબો સંપૂર્ણ

॥ જોએ શ્રી વરદાચની માતાની જયન્તા

માછની સોભાને ગરબો કહો.

ધન બહુચર માત ગરબોને ગાવારે ધર્મ નતિભારી એ રાગ.
પરદાયનિતું દરશન કીજે, અહો નિશ એવા તેની કીજે
ગાઈ ઝુણુતો મુજપર માત રીઝે, ધન્ય પરદાયનિ કરસુદર્શન

હસ ઉપર અસવારી

કઈ દેતો ને નાંખ્યા મારી, માયો જ્યમલ પાંડવ ઉગારી
એવાં કામ કીધાં માતે જારી ધન્ય પરદાયનિ કરશુ દર્શન

હસ ઊપર અસવારી

સિધરાજ શરણુ આજ્યો તારે, મારા નગર છતવા ગયો તારે.

સાચું નિમત્તીને માત ગડયાં વારે ધન્ય પરદાયનિ.

શોભીત દેવળ છે. અતિભારી, રોતો ગીખન અતિહોતકારી

માના ગોખ ઊપર જાઉ જલ્દા જારી—ધન્ય પરદાયનિ.

શોભે ગણુપતિ ભરવ રાજ, એ છડોડર ગોપે તાગ.

છે મડપને ત્રણ દરવાજા. ધન્ય પરદાયનિ.

સરોવર મડપથી છે ગાણુ, પળી નિમજને અતિપય લાંબું

દરવાજા પરદીસે ધાણુ—ધન્ય પરદાયનિ

ચોફર પગળી સોજે છે, દર્શન કરવા મન કોલે છે.

જોઈ મુતીવર મોટા થોલે છે—ધન્ય પરદાયનિ.

વાડીમાં જવા બારી મેલી, મડપે હાંડી લટકાવેલી.

સનમુખ છે પલ્લી અલખેલી—ધન્ય પરદાયનિ.

એઆંછ વચમાં મૂર્તિ છે, શોભા તેની સૌ પુરતી છે.

નિજ ભકતોપર નિત્ય સ્મૃતિ છે.—ધન્ય પરદાયનિ.

માયે આબૂપ પહેર્યા મારી, પહેર્યા ખાટીઆ દામણી જાળીઆળી.

માના મુખારવિંદે હલવાળી—ધન્ય પરદાયનિ.

પાએ કલ્લી સાંકળી છે કાળી, માની વેંણુ શેષ સરખી લાંબી.

માએ ઝોદી છે ચુંદડી લાંબી—ધન્ય પરદાયનિ.

ખરા ચિત્તથી ગરબો ને ગારો, મનના મનોરથ સિધ થાસે.

મણીશંકર માત તણો દાસ—ધન્ય પરદાયનિ.

ઈતિથી પરદાયનિ માતાનો શોભાને ગરબો સંપુરણ.

